

BAŽNYČIA PASAULYJE IR LIETUVOJE

Popiežius Pranciškus: „Meilės kelyje būti šalia kenčiančiųjų“. Žinia 30-osios Pasaulinės ligonių dienos (2022 m. vasario 11 d.) proga

Brangūs broliai ir seserys,

Prieš trisdešimt metų šventasis Jonas Paulius II įsteigė Pasaulinę ligonių dieną, kad Dievo tauta, katalikiškos sveikatos priežiūros institucijos ir pilietinė visuomenė skirtų daugiau dėmesio ligoniams ir tiems, kurie jais rūpinasi [1].

Esame dėkingi Viešpačiui už pastarųjų metų pažangą dalinėse Bažnyčiose visame pasaulyje. Daug pažengta pirmyn, tačiau dar reikia nueiti ilgą kelią, kad visiems ligoniams, net ir didžiausio skurdo ir atskirties vietose bei situacijose, būtų užtikrinta reikiama sveikatos priežiūra, taip pat sie-lovadinis palydėjimas, kad ligos laiką jie galėtų išgyventi vienybėje su nukryžiuotu ir prisikėlusiu Kristumi. 30-oji Pasaulinė ligonių diena, kurios kulminacinė šventė dėl pandemijos vyks ne Arekipoje (Peru), kaip planuota, bet Šv. Petro bazilikoje Vatikane, tepadeda mums augti artumu bei tarnystė ligoniams ir jų šeimoms.

1. Gailestingi kaip Tėvas

Šiai trisdešimtajai Pasaulinei ligonių dienai parinkta tema „Būkite gailestingi, kaip ir jūs Tėvas gailestingas“ (Lk 6, 36) pirmiausia kreipia mūsų žvilgsnį į Dievą, „apstų gailestingumo“ (Ef 2, 4), kuris visada su tėviška meile žvelgia į savo vaikus, net jei jie tolinasi nuo jo. Gailestingumas

iš tiesų yra tinkamiausias Dievo vardas, išreiškiantis Jo esmę – ne kaip proginis jausmas, bet kaip jėga, esanti visame, ką Jis daro. Tai drauge jėga ir švelnumas. Todėl su nuostaba ir dėkingumu galime sakyti, kad Dievo gailestingumas apima ir tėvystės, ir motinystės santykį (plg. Iz 49, 15), nes Jis rūpinasi mumis su tėviška stiprybe ir motinišku švelnumu, visada trokšdamas suteikti mums naują gyvenimą Šventojoje Dvasioje.

2. Jėzus, Tėvo gailestingumas

Didžiausias gailestingosios Tėvo meilės ligoniams liudytojas yra jo vienatinis Sūnus. Kaip dažnai Evangelijose pasakojama apie Jėzaus susitikimus su įvairiomis ligomis sergančiais žmonėmis! Jis „vaikščiojo po visą Galilėją, mokydamas jų sinagogose, skelbdamas karalystės Evangeliją ir gydydamas žmonėse visokias ligas bei negales“ (Mt 4, 23). Galime savęs paklausti: kodėl Jėzus ligoniams skiria tokį ypatingą dėmesį, kad apaštalams, Mokytojo pasiūstiems skelbti Evangeliją ir gydyti ligonius, tai tampa pagrindiniu jų misijos darbu (plg. Lk 9, 2)?

XX a. mąstytojas tai aiškina taip motyvuodamas: „Skaumas absoliučiai izoliuoja, ir būtent iš šios absoliučios izoliacijos kyla poreikis kreiptis į kitą, šauktis kito“ [2]. Kai žmogus dėl ligos savo kūnu patiria silpnumą ir kančią, jo širdis taip pat apsunksta, auga

baimė, daugėja klausimų, aštriau iškyla prasmės klausimas dėl visko, kas vyksta. Kaip galėtume pamiršti daugybę ligonių, kurie šiuo pandemijos laikotarpiu paskutinį savo gyvenimo etapą nugyveno vieni intensyviosios terapijos skyriuje, tiesa, prižiūrimi didžiadvasiškų sveikatos priežiūros darbuotojų, bet toli nuo mylimiausių artimųjų ir svarbiausių žemiškojo gyvenimo žmonių? Štai kodėl taip svarbu šalia savęs turėti Dievo meilės liudytojus, kurie, sekdami Jėzumi, Tėvo gailestingumo pavyzdžiu lieja paguodos aliejų ir vilties vyną ant ligonių žaizdų [3].

Pilną laiško tekstą galite skaityti internetinėje svetainėje *katalikai.lt*

Parengta pagal Lietuvos Vyskupų Konferencijos informaciją

ATMINTINOS LIETUVOS DATOS

Vasario 16-oji – Lietuvos valstybės atkūrimo diena

Vitas LENDRAITIS

1918 m. vasario 16 d. Vilniuje Lietuvos tautinės tarybos pasirašytas Lietuvos Nepriklausomybės Aktas yra vienas reikšmingiausių XX a. lietuviškų dokumentų. Akte buvo skelbiama, kad atkuriamą Lietuvos valstybę ir ji atsizada nuo visų valstybinių ryšių, kada nors buvusių su kitomis tautomis. Tolesnį valstybės likimą ir santvarką kurti buvo patikėta Atkuriamajam Seimui. Taip pat dokumente buvo numatyta, kad atkurta valstybė bus nacionalinė ir valdoma demokratiniiais pagrindais. Kaip matome, pastarieji postulatai yra gana sėkmingai realizuoti šiandienėje Lietuvos valstybėje. Tiesa, per kiek daugiau nei šimto metų laikotarpį Lietuvoje ne visada buvo

palankios sąlygos veikti Akte numatytiems teisiniams principams. Labiausiai tai pasakytina apie II Pasaulinio karo laikotarpį įvykusių sovietinę ir nacistinę bei vėlesnę sovietinę Lietuvos okupaciją, trukusią iki 1990 m. Svarbu nepamiršti, kad ir 1990 m. kovo 11 d. Lietuvos Nepriklausomybės Atstatymo Aktas yra paremtas 1918 m. vasario 16 d. Aktu, turinčiu svarią teisinę galią.

Taigi 1918 m. vasario 16 d. Nepriklausomos Lietuvos atkūrimo dokumentą pasirašė dvidešimt tautos patikėtinių – signatarų. Prisiminkime tuos garbingus tautiečius: tai Antanas Smetona, Jonas Basanavičius, Aleksandras Stulginskis, Saliamonas Banaitis, Mykolas Biržiška, Kazys Bizauskas, Pranas Dovydaitis, Steponas Kairys, Petras Klimas, Donatas Malinauskas, Vladas Mironas, Stanislovas Narutavičius, Alfonsas Petrulis, Jonas Smilgevičius, Justinas Staugaitis, Jurgis Šaulys, Kazimieras Steponas Šaulys, Jokūbas Šernas, Jonas Vailokaitis ir Jonas Vileišis.

Pagarba ir dėkingumas jiems už ryžtą ir atsidavimą atkuriant Lietuvos valstybę ir nuoseklų, sunkų darbą dedant pamatus tėvynės klestėjimui!

Vasario 16 d., 10 val., Kristaus Prisikėlimo bazilikoje – mūsų tautos šventovėje – Kauno visuomenė tradiciškai paminės šią iškilią šventę iškilmingomis šv. Mišiomis, dėkojant Dievui už tautos laisvės ir nepriklausomybės dovaną. Kviečiame visus jungtis į bendrą maldą!

PARAPIJOS AKTUALIJOS

Kaip žinia, popiežiaus Pranciškaus kvietimu viso pasaulio vietinės Bažnyčios pradėjo Sinodinį kelią, kuris bus vainikuojamas Vyskupų sinodu Vatikane 2023-ųjų spalį. Jo tema – „Sinodinės Bažnyčios link – bendrystė, dalyvavimas, misija“. Pirmasis etapas (2021 m. spalį – 2022 m. liepą) vyksta vyskupijų lygmeniu.

Dar vienas žingsnis parapijos Sinodo kelyje

Jūratė BIELIAUSKAITĖ,
Sinodo darbo grupės koordinatore

Kristaus Prisikėlimo parapija toliau žengia sinodiniu keliu. Užsimezga naujos pažintys, atsiranda vis daugiau bendradarbių, moderatoriai jaučiasi saugūs, savikritiškai ir su viltimi žvelgia į ateitį. Sinodo darbo grupė į pirmąjį 2022 m. posėdį rinkosi sausio 11 d. Ligos ir neatidėliotini reikalai praretino mūsų gretas, susirinko tik pusė (gerbiamąjį kleboną „atstovavo“ ir visų nuotaiką praskaidrino besiglaustantis Mažysis). *Laudato si!*

Vikaras Nerijus Pipiras apibendrino temos „Klaudytis ir kalbėti“ anketas (gautos 103). Dauguma respondentų pritaria aktyvesniam Bažnyčios įsitraukimui į visuomeninį politinį gyvenimą, pasigenda aiškesnės

Bažnyčios pozicijos šeimos klausimais (partnerystės įstatymas, Stambulo konvencija, LGBT bendruomenė, išsiskyrusiųjų pastoracija). Nors dauguma jaučia būtinybę girdėti Bažnyčios balsą visuomenėje, bet patys būti tuo balsu nedrįsta, jausdami kompetencijos ir žinių stoką. Panašias išvadas galima daryti ir apie įsitraukimą į parapijos gyvenimą: aktyviai dalyvauti liturgijoje pasisiūlo retas, skaitytojų ir procesijų dalyvių tenka vos ne su žiburiu ieškoti. Džiugina brandus respondentų požiūris į Atgailos ir Ligonų sakramentą. Dalis respondentų išpažinties eina reguliariai, net kas savaitę (tik keli nemato poreikio švęsti ją dažniau nei kartą per metus). Taip pat dauguma pažymėjo, kad kunigą pas ligonį derėtų kvieisti, kol šis dar yra sąmoningas.

Respondentai taip pat atkreipia dėmesį į bendradarbiavimo būtinybę tarp įvairių parapijos grupių, dvasinių grupelių palydėjimą (ir kaip tiems kunigams visur suspėti?), pasigenda vidinio jautrumo iš kunigų pusės, ypač per išpažintį ir kviečiant pas ligonį, taip pat dėmesio ir mandagumo iš kitų Bažnyčios tarnautojų.

Anketose išsakytas mintis moderatoriai papildė ir pakomentavo parapijos susitikimo metu išgirstomis išvalgomis. Visi mes žmonės: trokštame išsikalbėti ir bijome pasakyti nesąmonę, norime būti išgirsti, bet ne visada patys mokame klausytis. Kaip krikščionis,

Dėl sinodinės Bažnyčios
bendrystė | dalyvavimas | misija

Kristaus Kūno narys, turėčiau būti panašus į jį ir stengiuosi, bet „norime kaip geriau, o išėina kaip visada.“

Gyvename ir mokomės: iš kalbų ir iš darbų, iš svetimų ir iš savo klaidų. Smagu, kai išgirsti liudijimą, kad atsiliepiamas į skambutį išsaugojo kažkam gyvybę, bet liūdna, kai nori pakviesti kunigą pas ligonį, o jis nevažiuoja – išėiginė. Mums taip reikia kunigų pavyzdžio ir liudijimo, o ne šalto: „Negaliu...“ Tarp širdies ir proto reikia Dievo prisilietimo: per maldą, per žodį, buvimą šalia, per kunigą ar senutę, varstančią rožinio karoliukus. Prisilieskime, būkime, švęskime!

Dėkojame visiems, kas jau prisijungėte ar dar prisijungsite. AČIŪ, kad išdrįsote atsiliepti ir leidotės į šį nuotykią, į šią ypatingą kelionę drauge! Kviečiame ir toliau aktyviai dalyvauti susitikimuose parapijoje – pasidalyti išvalgomis, atsakyti į klausimus, užpildyti anketas (kada vyksta susitikimai prašome sekti skelbimus internetinėje svetainėje ir skelbimų lentose). Primename, kad veikia ir asmeninių išvalgų pateikimo anketa Katalikų svetainės tituliname puslapyje: sinodas.katalikai.lt

SVEČIUOSE PAS...

Svečiuose pas teologijos licenciatą kunigą Sigitą Bitkauską

Vilius MISEVIČIUS

Prieš pusmetį Kristaus Prisikėlimo parapijos dvasininkų gretas papildė kunigas Sigitas Bitkauskas. Tai solidžią patirtį sukaupęs teologijos licenciatas, kuriam greta sielovadinio darbo mūsų bendruomenės šventovėje tenka daug laiko skirti vykdant Kauno apskrities policijos kapeliono pareigas.

Kun. Sigitas, kilęs iš Prienuų, augo darbininkų Adelės ir Algimanto Bronislovo šeimoje. „Buvau antrasis vaikas. Vyresnįjį broliuką anksti pasikvietė Viešpats, tad tėvai man skyrė mirusiojo vardą. Vėliau mama pagimdė dar dvi mergaites – abi seserys gyvena gimtuosiuose Prienuose“, – prisiminė pašnekovas. Atsakydamas į klausimą, kaip brendo pašaukimas tapti kunigu, dvasininkas padėką išsakė tuo metu Kristaus Apreiškimo parapijoje dirbusiam kun. Antanui Gražuliui. „Nežiūrint sovietmečio saugumo griežtos kontrolės, jis pogrindyje subūrė patriotiškai nusiteikusių moksleivių būrį, kuriam ir aš priklausiau. Nelegaliai rinkdavomės į sueigas, vyko ne tik dvasiniai pokalbiai – mu-myse kunigas formavo ir tėvynės laisvės bei

nepriklausomybės siekius. Man dar tekdavo spausdinimo mašinėle perrašinėti „Lietuvos Katalikų Bažnyčios Kroniką“ ir ją platinti. To dvasininko pastangų pėdsakas – per keletą metų kunigais tapome daugiau kaip dešimt pogrindyje tobulėjusių jaunuolių“, – akcentavo kun. Sigitas.

Šiam vaikinui kelias į kunigystę buvo nelengvas. Kadangi tais laikais stoti į Kunigų seminariją galėjo tik atitarnavę armijoje jaunuoliai, prieniškis atliko privalomą karinę tarnybą. Po jos 1984 m. ir dar trejus metus bandė įstoti į Kauno Tarpdiecezinę kunigų seminariją, bet saugumiečiai jį išbraukdavo iš kandidatų sąrašų. Tad pasirinko studijas pagrindinėje jėzuitų Kunigų seminarijoje. Po ketverių studijų metų, Lietuvoje prasidėjus

Teologijos licenciatas kun. Sigitas Bitkauskas
(foto iš asmeninio archyvo)

Atgimimui, 1988 m. oficialiai priimtas į Kauno kunigų seminariją. Seminaristui čia puikiai sekėsi, nes teko kartoti tuos pačius krikščioniškus mokslo dalykus, kurie buvo dėstomi studijuojant pas jėzuitus. 1993 m. balandžio 18 d. jis pasiekė savo svajonę – buvo įšventintas kunigu. „Beje, įdomūs du sutapimai – tais metais, kai tapau kunigu, įvyko popiežiaus Jono Pauliaus II vi- ▶

► zitas, o kai švenčiau kunigystės 25-metį, Lietuvoje 2018 m. svečiavosi popiežius Pranciškus“, – nusišypsojo kunigas.

S. Bitkausko sielovadinė veikla prasidėjo dirbant vikaru Kauno arkikatedroje bazilikoje. „Po poros mėnesių buvau perkeltas dirbti į Šv. Juozapo bažnyčią, o po metų tapau Deltuvos Švč. Trejybės bei Bukonių Šv. arkangelo Mykolo parapijų klebonu. 1997 m. spalio 10 d. skiriamas Kėdainių dekanato dekanu ir Kėdainių Šv. Juozapo parapijos klebonu. O po trejų metų toliau likau dekanu ir minėto miesto Šv. Jurgio parapijos klebonu bei gavau papildomas pareigas – tapau Kauno arkivyskupijos kunigų tarybos nariu. Nuo 2002 m. rudens jau gyvenau Jonavoje – buvau paskirtas šio dekanato dekanu ir Jonavos Šv. apaštalo Jokūbo bei Skarulių Šv. Onos ir Ruklos parapijų klebonu“, – darbo vietas pradėjo vardinti naujasis mūsų parapijos kunigas.

Jam nepanorus Jonavoje pradėti statyti naują bažnyčią, buvo išsiųstas į Kėdainių kraštą – paskirtas Josvainių Visų Šventųjų

ir Pernaravos Nukryžiuotojo Jėzaus parapijų klebonu. „Tada paties prašymu gavau leidimą išvykti iš Kauno arkivyskupijos ir įkordinuotas į Vilkaviškio vyskupiją – ten buvau paskirtas Igliaukos Šv. Kazimiero parapijos klebonu su įpareigojimu aptarnauti ir Gudelių Švč. M. Marijos Škaplierinės parapijos maldininkus. Vėliau dar teko klebonauti Daukšių Šv. Jurgio, Griškabūdžio Kristaus Atsimainymo ir Barzdų Kristaus Karaliaus, Išlaužo Švč. M. Marijos Krikščionių bei Seirijų Švč. Mergelės Marijos Škaplierinės ir Krikštonių Kristaus Karaliaus parapijos. O kunigo tarnystę Vilkaviškio vyskupijoje užbaigiau gimtuosiuose Prienuose, Kristaus Apreiškimo parapijoje“, – pasakojo kun. Sigitas. „Tokia buvo Dievo valia, kad per 29 kunigystės metus tik devynis mėnesius buvau vikaru. Dešimtmetį dirbau dviejų dekanatų dekanu ir net 23 parapijų klebonu. Kas dvejus – ketverius metus buvau skiriamas į vis kitas parapijas – tad teko iš arčiau pažinti daugelio Lietuvos vietovių krikščionis katalikus. O maloniausi prisiminimai liko

iš tarnystės Kėdainiuose bei Griškabūdyje. Šakių rajone prieš mane dirbęs klebonas vadovavo atnaujinant bažnyčios stogą, o man teko vykdyti likusius šventovės rekonstravimo darbus. Griškabūdžio Kristaus Atsimainymo bažnyčia – vienintelė Lietuvoje aštuoniakampio plano medinė klasikinė formų šventovė. Vidų puošia sieninė tapyba, yra daug meno vertybių. Finansuojant kultūros paveldo departamentui (tam buvo skirta pusantro milijono eurų) bažnyčios sienas keitėme naujais rasta, išorę dengėme medinėmis lentomis, perklojome inžinerines komunikacijas, įrengėme signalizaciją, aptvėrėme šventorių. Labai žaviuosi šios parapijos gyventojais, kurie noriai dalyvaudavo talkose, daug savanoriavo. Tik gaila, kad per porą metų užbaigus šventovės pertvarkos darbus ir objektą pridavus negalėjau pasidžiaugti čia palikto triūso rezultatais – buvau perkeltas į kitą parapiją“, – kalbėjo dažnai „vėtytas ir mėtytas“ dvasininkas.

(Tęsinys – kitame „Prisikėlimo“ numeryje)

PARAPIJOS AKTUALIJOS

Malda ir miesto bažnyčių varpais pradėjome švęsti Kauno – 2022 m. Europos kultūros sostinės – metus

Paulius MARTINAITIS

Sausio 22-ąją, pradėdant švęsti Kauno – 2022 m. Europos kultūros sostinės metus, Kristaus Prisikėlimo bazilikoje 18.00 val. iškilmingoms šv. Mišioms vadovavo Kauno arkivyskupas metropolitas Kęstutis Kėvalas, koncelebravo kardinolas Sigitas Tamkevičius SJ, Kauno arkivyskupas emeritas Lionginas Virbalas SJ, Telšių vyskupas Algirdas Jurevičius, Vilkaviškio vyskupas Rimantas Norvila, prelatas prof. dr. Vytautas Steponas Vaičiūnas OFS, parapijos klebonas mons. Vytautas Grigaravičius, vikaras kun. Nerijus Pipiras, Šv. Jono Pauliaus II parapijos klebonas kun. Andrius Alminas, Švč. Trejybės (seminarijos) rektorius kun. Ramūnas Norkus, svečiai kunigai, patarnavo Kunigų seminarijos klierikai.

„Šį vakarą susirinkome pasidžiaugti neeiliniu įvykiu. Visa Europa šiandien žvelgia į naująją kultūros sostinę – Kauną. Labai džiaugiuosi savo gimtąjį miestą matydamas pilną kūrybinės energijos. Džiaugiuosi, kad norime ir turime kuo pasidalinti su Europa ir visu pasauliu“, – kreipėsi į tikinčiuosius arkivyskupas.

Homilijoje arkivyskupas Kęstutis Kėvalas pažymėjo, kad šimtametę istoriją skaičiuojantis, didinga kultūra, mokslo laimėjimais pasižymintis Kaunas, kurio

istoriją ženklina dviejų popiežių, šv. Jono Pauliaus II ir Pranciškaus vizitas, turi tapti vilties miestu. Miestu, kurio dalimi yra visi. Pasak arkivyskupo, švęsdami savo kultūrą, mes švenčiame pačius save ir dalinamės su pasauliu savo širdimi bei siela.

Suskambėję Kauno m. bažnyčių varpai ir šviesos instaliacijomis sužibęs visas miestas, tarp jų ir Kristaus Prisikėlimo bazilika, pakvietė švęsti istorinius Kaunui bei visai Lietuvai metus. Iki vėlaus vakaro Kristaus Prisikėlimo bazilikoje vyko gyva šviesos

ir chorinės muzikos instaliacija „Šauklys“, sutraukusi didelį žiūrovų būrį.

Simboliška, kad kultūros savaitė prasidėjo Dievo Žodžio sekmadienio išvakarėse. Kaune jau keleri metai tęsiasi tradicija kiekvieną mėnesį melstis už miestą. Reikia tikėtis, kad Kaunas, būdamas Europos kultūros sostine, aktualizuos Europos ir krikščionybės santykį. Juolab, kad Bažnyčia visais laikais buvo ir tebėra glaudžiai susieta su kultūra, yra jos versmė, o iš kitos pusės – kultūra sėkmingai dalyvauja Bažnyčios misijoje. Taigi, kultūra yra didelė jėga, kurios ištakos yra žmogaus, kaip Dievo paveiklo, gebėjimas kurti. Meilė ir iš jos išplaukianti kūryba yra mūsų Dievo galia, dažnai nugalinti brutalią fizinę jėgą. Kultūra gimdo dvasios aristokratas, kuriais Kaunas gali pelnytai didžiuotis. Kultūros, suklestėjusios tarpukariu, nesugebėjo sunaikinti sovietinė okupacija. Jos atsigavimas nepriklausomoje dabartinėje Lietuvoje bus puikiai reprezentuojamas kultūros sostinės įvykiuose. Per metus Kaune įvyks beveik tūkstantis kultūrinių renginių.

IN MEMORIAM

2022 m. vasario 28 d., pirmadienį, 17.30 val., Kristaus Prisikėlimo bazilikoje – Prisiminimų pusvalandis minint **Rimutės Lipšienės**, parapijos Pastoracinės tarybos narės, Pagyvenusių žmonių sambūrio „Senjorai“ vadovės, pirmąsias mirties metines.

Nedaug pasaulyje žmonių, kurie nepatyrė artimo žmogaus netekties. Jau metai, kaip lemtis išsivedė Mamytę Rimutę, mano Močiutę Ma, draugę, kolegę, bendradarbę, senjorų koordinatorę, žurnalistę, gražią, išskirtinę, visuomet skubančią, lekiančią, mylinčią gyvenimą Moterį. Jos nepaprastų savybių galima vardinti ir vardinti, parašyti puslapius, kurie gali nusitęsti kilometrus. Net ir tada, kai tais puslapiais bus galima apvynioti visą Žemės planetą, tai vis tiek neatspindės visko, kokia ji buvo ir yra brangi jos artimiesiems ir draugams.

Ji mane vedė į teatrus, skaitė knygas, kūrė eilėraščius, sekė pasakas, mes abi vaidinavom, kurdavom, eidavome į kavines Jos mėgstamoje Laisvės alėjoje. Aš ir mano šeima ją matydavome linksmą, liūdną, rimtą, pikta, pavargusią, tačiau, kad ir kokia pikta ar pavargusi būdavo, ji atrasdavo jėgų, noro kavos puodeliui ir suteikdavo tam vakarui ypatingo švytėjimo, kurio dabar labai pasigendu. Tik Ji mokėjo užkalbinti, sudominti kiekvieną svečią ir pašokdinti, padainuoti, labiausiai ... padūkti. Ji puotą galėjo surengti iš mažo trupinėlio, panašiai kaip pelenės krikštamotė. Jei ji nupirks dovaną, kad ir pačią mažiausią, visada žinosi, kad dovana yra neatsitiktinai rasta, o tau specialiai išieškota, apgalvota ir iš širdies padovanota. Močiutė Ma mylėjo knygas ir

visą laiką troško mokytis. Niekada nesustojo, jos tempas niekada nesumažėjo, nors visada buvo užsiėmusi, tačiau visą laiką rasdavo laiko šeimai ir draugams. Ji mylėjo žmones (aišku, ne tuos, kurių vardai iš pykčio buvo užbraukti telefonų knygėlėje), mylėjo Dievą, mylėjo gyvūnus, mokslą ir visa, kas gyva ir negyva. Aš jos pasiilgau ir, manau, jos pasiilgo daug žmonių, kurie ją pažinojo. Myliu ir mylėsiu Ma amžinai.

Anūkė Urtė Marija BUDRYTĖ

Mirtis – tai tik slenkstis, bet ne pabaiga, tai kartoju sau kasdien. Kam teko sutikti Rimutę su Jos netektimi, prarado dalelę savęs – nes buvo sukurtas ryšys Jos ir Jūsų. Jis ypatingas, tikras, dar ir dabar atrodo gyvas ir trapus. Sukurtas ryšys niekada nebūna užbaigtas, jis gyvas prisiminimuose. Ir šiandien laikiu, kai netikėtai pasirodys vis skubanti ir lekianti Mama, paklaus, kur tu taip ilgai?... Dar vis laikiu Jos skambučio, noriu paklausti patarimo, pravažiuoju žvelgiu, ar nedega šviesa Jos kambaryje...

Mamos švytėjimas, siekiamybė idealios aplinkos, nepriekaištingos tvarkos, tikėjimas tiesa, reiklumas sau ir kitiems, meilė knygoms, poezijai, Lietuvai ir Dievui atvėrė, kokį ypatingai nuostabų pasaulį kūrė aplink mane, aplink savo artimuosius ir draugus. Mama mokėjo ir surasdavo atitinkamas

„Mes bejėgiai prieš mirtį, bet ji per silpną sunaikinti prisiminimus ir paliktą šviesą, nes šviesa nemiršta – pasilieka žolėje, žiede ir vaiko akyse...“

(Justinas Marcinkevičius)

eilutes, žodžius, posakius ar net juokelius, skirtus būtent tam žmogui, tai dienai, tai progai, mąstau, ką Ji pasakytų šiandien? Gal: „Mylėkite ir branginkite vieni kitus, džiaukitės gyvenimu. Svarbiausia, tausokite ir saugokite save.“ Gal? (tikriausiai kiekvienam atrastų vis kitus žodžius).

Miela mama, man labai trūksta Tavo rankų, akių, žodžių, apkabinimo ir Tavo gyvenimo šventės. Dėkoju, Dieve, už savo Mamą Rimutę.

Dukra Valdonė BUDRIENĖ

PARAPIJOS INFORMACIJA

40 val. Švenčiausiojo Sakramento adoracija

Švenčiant Lietuvos valstybės atkūrimo dieną, kviečiame tikinčiuosius į 40 val. Švenčiausiojo Sakramento adoraciją mažojoje Kristaus Prisikėlimo bažnyčioje (Aukštaičių g. 4). **Adoracijos pradžia – vasario 14 d., pirmadienį, 8.00 val., pabaiga – vasario 16 d., trečiadienį, 9.00 val.**

Vasario mėn. liturginis kalendorius

- 2 – KRISTAUS PAAUKOJIMAS (Grabnyčios). Dievui pašvęstojo gyvenimo diena
- 5 – Šv. Agota, mergelė, kankinė
- 6 – V eilinis sekmadienis
- 13 – VI eilinis sekmadienis
- 14 – Šv. Kirilas, vienuolis, ir Metodijus, vyskupas, Europos globėjai
- 20 – VII eilinis sekmadienis
- 22 – Šv. Petro, apaštalo, Sostas
- 27 – VIII eilinis sekmadienis

Mums rašo

Didžiai gerb. Klebone, esame sužavėti Kristaus Prisikėlimo bazilikos kalėdiniu apipavidalinimu.

Mūsų giminė, esame kauniečiai iš Šilainių, Eigulių rajonų, taigi netyčia votyvės Mišių atvykome į baziliką. Įžengę netekome amo, ir tik aikčiojome iš grožio. Taigi tariame didžiausią ačiū dizaineriams, floristams ir visiems tiems, kurie kūrė nepakartojamą grožį, kurio nesitikome Europoje.

*Su didžiausia pagarba,
dėkingumu ir meile giminės vardu
Sabina Mikulionienė.*

Vasario 16 d. – Lietuvos valstybės atkūrimo diena

**10.00 val. – iškilmingos šv. Mišios Kristaus Prisikėlimo bazilikoje.
Malda už Lietuvą**